

Усіх речей і простору убуток.

Сатир у кухлику розносить старість,
Вивершуючи лінію повторень,
Де вічність — в проминального лабетах.

Відноги тиші — навсебіч — горбаті.

Нутро, як повня. Поруч — лавр і терен.
Яйце усесвіту, де тліну тирло,
Та — ні дверей. Немає куди бігти.

Рівнина, як легені, що в мазуті,

І мороку задавнені мерзлоти,
Що перевал заповідають дальній,

Аж відсвіти, — і духа розподільник

Життів майбутніх і майбутніх щасть,
Що їх тримає смерть в ряснім подолі. —

Та не осмислюється й вислизає щось.